

Luigi Boccherini

DIGITAL
STEREO
HCD 32695

Three Quartets for flute and strings Op.5
Quintet in C Major for flute, oboe and strings

Gergely ITTZÉS flute
Márta ÁBRAHÁM violin
Péter BÁRSONY viola
Ditta ROHMANN cello
László HADADY oboe

Luigi BOCCHERINI

(1743–1805)

D-dúr fuvolanégyes / Quartet for flute and strings in D major (G 260) Op.5. No.1	19'16"
1 I. Allegro vivace	5'52"
2 II. Tempo di Minuetto	4'24"
3 III. Larghetto	3'33"
4 IV. Finale. Presto	5'22"
G-dúr fuvolanégyes / Quartet for flute and strings in G major (G 260) Op.5. No.2	17'45"
5 I. Andante lento	3'58"
6 II. Minuetto	4'58"
7 III. Allegro con brio	8'44"
d-moll fuvolanégyes / Quartet for flute and strings in D minor (G 260) Op.5. No.3	21'30"
8 I. Moderato assai	8'24"
9 II. Minuetto	4'08"
10 III. Adagio non tanto	5'01"
11 IV. Finale. Allegro ma non presto	3'51"
C-dúr kvintett fuvolára, oboára és vonósokra	21'45"
Quintet for flute, oboe and strings in C major (G 443)	
12 I. Allegro non troppo	7'24"
13 II. Allegretto	4'44"
14 III. Tempo di minuetto	8'32"

Összidő / Total time: 79'28"

Gergely Ittzés

fuvola / flute

Sankyo-fuvola Seder fá fejrészszel / Sankyo flute with Seder wooden headjoint

László Hadady

oboa / oboe

Lorée Royale

Márta Ábrahám – hegedű / violin

Péter Bársony – mélyhegedű / viola,

Ditta Rohmann – gordonka / cello

The Minuet Man

Boccherini and the minuet: these two words are as closely interlinked in our mind as Foucault and the pendulum. Not that Boccherini would have been a one-piece composer. And it is not the title of an individual piece either that stuck to his name as an “epic attribute” but the designation of a dance movement he composed by hundreds during his life.

The minuet Boccherini’s fame rests upon is a movement of his String Quintet in E major Op.11 No.5, which is a favourite item of string orchestras as well, and a characteristic benchmark of present-day popularity: it provides the ringtone of phones, the musical interlude of telephone centers. This music has a special charm, indeed, radiating essentially unmitigated bliss. Boccherini knew and felt precisely what the pinch of spice was that the recipe of strictly fixed forms should be added so that the “food” leave behind a lasting sensation and a longing for its renewed consumption after the one-time treat. On the other hand, it is probably a matter of chance that this very minuet became so well known for almost all of his 600 compositions contain a minuet. If we listen to no more than the minuets on the present CD we will realize that the previous characterization proves to be true of all.

Although the minuet is a dance in $\frac{3}{4}$ time consisting of symmetrical units, with traditionally simple harmonic structure, Boccherini finds a small melodic element, rhythmic play, harmonic surprise or subtle innovation of form in each case to lend the piece individual character. Apart from galant melodies and the exciting play with rhythm and frequently with major-minor, there are always some tricks contributing to the variety of the genre: a stubbornly repeated motif, a surprisingly strong beat, a persistent flute-violin unison (No.2), successively entering parts, inserted complements (No.1) or an animated bass part in the trio (No.3). How fond Boccherini was of minuets is borne out by the quintet

in C major where the second movement inscribed Allegretto but meant clearly as a minuet with two trios closes with a movement consisting of twelve variations designated Tempo di Minuetto. The latter is an interesting experiment: there is a part in each variation that plays an evenly upwards leading, then descending C major scale (one could hardly invent anything simpler) and which is joined by very economical parts.

Needless to say, Boccherini’s wit endowing the easily surveyable with interesting features does not rest idle in the other movements either. The opening and closing movements – freer in form anyway – and the slow movements promising personal lyrical expression provide even more opportunities for individual manifestations. Nonetheless, the composer strictly adheres to the coherence of his chosen musical materials. These materials are attractive and their elaboration is varied. Although the flute is always there in nearly solo capacity, the string parts are amply involved in the play and increase the delight with imitations, points, and counter parts.

The ingenuity of form manifests itself in the order of movements as well. It is not obligatory to start the piece with a sonata movement in lively tempo: a slow movement is in this place a refreshing surprise in itself. And if this all the more interesting if this slow movement returns unexpected at the climax of the third and last movement predicting the end of the work so that the virtuoso finale should start off at a run again. (No.2). After two quartets of almost unclouded atmosphere a certain dramatic character is needed,—which the composer is well aware of—for which the D minor key is excellently suited. A bit of Passion mood may be smuggled into it and the slow movement in D major can evoke the naive devotion of a village church. By contrast, the finale may be driven by ferocity instead of exhilaration, which is paired with the well recognizable “alla russo” character at the right moment. But let us be

sparing of drama. What we hear is light music through and through written for the spiritual refreshment of the aristocrats' salons or the educated citizens.

The Italian composer-cello virtuoso was born in Lucca but spent the greater part of his life in Madrid where he stood in the service of the Infante Luis Antonio since he turned 18. The Spanish influence can clearly be felt on his music. The often repeated, almost pattern-like structures may suggest Italian influence, Vivaldi's memory and point ahead on Rossini as well. His most important acknowledged ideal was, however, Haydn, which is also borne out by his chamber music (particularly by his one hundred string quartets). Boccherini had a major share in the development of string quintets but he often put other instruments (guitar, piano, flute) to head the

strings. He poured out chamber music works uncounted. Compared to them, the 30 symphonies, a dozen cello and two flute concertos are a meager output and church music was practically not his sphere.

The more productive than chequered career ended in family losses and reduced circumstances. Nevertheless, Boccherini's music keeps radiating optimism, variety and cheerfulness to this day. Of course, a music of the kind encourages performers to have a similar attitude to their own tasks: we have tried to make the music of the "minuet king" joyful with vigorous tempi, extreme characters, ornaments, dynamic and timbre playing and do hope that we have succeeded.

Gergely Ittzés

English translation by *Erzsébet Mészáros*

Gergely Ittzés is widely known as an expert of modern flute playing who he is also committed to the entire flute literature; moreover, he keeps enlarging it by performing forgotten works and making transcriptions. More than a dozen recordings bear witness to his immense repertoire. He graduated from the Academy of Music, Budapest in 1993; besides, I. Matuz and A. Nicolet exerted a tremendous influence on him. He is prize-winner of competitions and holder of awards. A professor at the Széchenyi University of Győr, he conducts courses throughout the world from America to China. The German *Lexikon der Flöte* has a special entry on his work.
www.ittzesgergely.hu

László Hadady studied at the Academy of Music, Budapest and was thereafter for thirty years solo oboist of the Ensemble Intercontemporain established by Pierre Boulez in Paris. In this capacity he was involved in the première of numerous contemporary compositions. He is a much-sought soloist worldwide whose performance

can also be heard on CDs, including the one with Bach concertos on BMC label. He has taught chamber music at the Conservatoire de Paris since 1995. He conducts courses in several countries in Europe and overseas from Tokyo through Melbourne to Buenos Aires.
www.bmc.hu

Márta Ábrahám is one of the most prominent representatives of the young violinist generation. Having studied with Dénes Kovács, Ruggiero Ricci, David Takeno and Nathan Milstein, she is a steady guest of such prestigious festivals and concert halls as the Berliner Philharmonie or the Concertgebouw in Amsterdam both in her capacity as soloist and chamber musician. She has numerous radio recordings and discs. Her four CDs were released in Western Europe; on the last she appears as the soloist of the London Philharmonic Orchestra. She has worked as principal with the Budapest Symphony Orchestra for four years and with the Amsterdam Symphonic Orchestra for two.
www.martaabraham.com

Péter Bársony is one of those violists who treats the viola as a solo instrument. He has played and recorded numerous viola concertos, including forgotten compositions. He recorded all viola concertos of Jenő Hubay, the romantic violinist-composer. Besides, he is active as first viola player (Concerto Budapest) and chamber musician. Audiences could hear him in this capacity at the Mostly Mozart and the Ravinia Festival (Chicago) as well as at the Schubertiada of Feldkirch.
www.peterbarsony.com

Le roi des menuets

Boccherini – Menuet. Notre mémoire associe ces deux mots comme Foucault et son pendule, pourtant Boccherini n'en a composé qu'un seul. De plus, ce n'est pas un titre particulier qui s'attache à son nom comme un « adjectif épique », mais un mouvement de danse comme il en a composé des centaines au cours de sa vie. Le menuet qui a rendu Boccherini célèbre est le mouvement du quintette à cordes Op.11 no.5 en mi majeur – joué volontiers également par les orchestres à cordes – qui a mérité la mesure de valeur habituelle de notre époque : il est utilisé en tant que sonnerie de téléphone ou musique d'attente de standards téléphoniques. En effet, un certain charme et une certaine sérénité émanent de chaque élément de cette musique. Boccherini le savait et il avait le don pour pimenter la recette de formes rigoureuses données pour ce « repas », tout en offrant un plaisir immédiat, laisse un souvenir indélébile qui n'attend qu'à être ravivé. Toutefois, c'est probablement par hasard que ce menuet-là est devenu si célèbre, puisque près de 600 de ses compositions contiennent des menuets et si on n'écoute que ceux qui figurent sur le présent album, on admettra que pour chacun d'eux, cette description est valable. Bien que le menuet soit une danse de $3/4$ composée d'u-

Ditta Rohmann is a remarkable talent of the young Hungarian cellist generation who often gives concerts both as a chamber musician and a soloist. She studied in Boston, Budapest and Basel with S. Bagratuni, Miklós Perényi and I. Monighetti, respectively and has attended several master classes conducted by S. Isserelis, F. Rados, A. Schiff etc. Presently she is a doctoral candidate at the Academy of Music and at the same time teaches at Debrecen University. She is dedicated to new music and the propagation of music, is founding member of THReNSEMBle playing contemporary music.
www.ditarohmann.com

nités symétriques, de composition harmonique traditionnellement simple, Boccherini trouve toujours le petit élément de la mélodie, le jeu rythmique, une surprise dans l'harmonie ou encore une fine innovation formelle qui rend le mouvement unique. Que ce soit un motif répété de façon entêtante, une deuxième mesure étonnamment pesante, un unisson flûte-alto lus long (no.2), des parties se succédant les unes après les autres ou des compléments insérés (no.1), une partie basse mouvementée dans le trio (no.3), au delà des mélodies galantes, du jeu majeur-mineur rythmique palpitant et fréquent, il y a toujours une finesse qui assure la diversité du genre. La preuve de combien Boccherini aimait écrire des menuets est donnée par le quintette en do majeur qui, suivant un deuxième mouvement Allegretto de menuet à deux trios, est finalement fermé par un mouvement Tempo di Minuetto, un thème avec 12 variations. Ce dernier est une expérience particulière : dans chaque variation, une des parties joue d'abord une gamme do majeure montante de façon continue pour descendre ensuite (on ne pourrait imaginer plus simple !) ; à ceci s'ajoutent des parties conçues de manière bien économe.

Il n'est peut-être pas nécessaire de souligner que l'ingéniosité de Boccherini à rendre intéressant ce qui

est facilement perceptible ne sommeille pas dans les autres mouvements. Les mouvements de début et de clôture de forme plus libre ainsi que les mouvements lents promettant une expression personnelle lyrique offrent encore plus de possibilités à des révélations uniques. En même temps, le compositeur persiste dans la cohérence des matières musicales choisies. Ces matières sont cependant charmantes, leur élaboration est bien colorée ; bien que la flûte soit presque toujours présente comme soliste, les parties des cordes prennent aussi part au jeu en intensifiant le plaisir grâce à des imitations, des pointes et des contre-sujets.

L'ingéniosité dans la forme se présente aussi dans l'ordre des mouvements. Il n'est pas obligatoire d'ouvrir la pièce par un mouvement de sonate au rythme rapide : un mouvement lent à cet endroit est en soi-même une surprise rafraîchissante. Ceci est d'autant plus intéressant si ce mouvement lent revient de façon surprenante lors du troisième et dernier mouvement qui présage la fin de l'œuvre, pour que le finale virtuose se lance de nouveau (no.2).

Après deux quartettes à l'ambiance presque sereine, il faut un peu de drame. Notre compositeur le sent bien aussi. La tonalité ré mineur s'y prête de manière excellente. On peut y mêler une atmosphère de passion et le mouvement lent en ré majeur peut évoquer le recueillement naïf d'une église de campagne. Le finale est habité d'une férocité crue à la place de la joie de vivre, à laquelle sied le reconnaissable caractère russe « alla russo ». Doucement toutefois avec le drame ! Nous avons affaire à une musique avant tout rafraîchissante, écrite pour divertir les salons seigneuriaux ou les citoyens cultivés.

Le virtuose du violoncelle et compositeur né à Lucca fut lié à Madrid la plus grande partie de sa vie créative. Il y fut au service du prince royal Luis Antonio dès ses 18 ans. L'influence espagnole se fait clairement sentir dans sa musique. Les factures souvent répétées, devenant presque des motifs d'ornement, peuvent signaler en même temps une influence italienne : le souvenir de Vivaldi, tout en annonçant déjà Rossini. L'influence revendiquée la plus importante est cependant celle de Haydn. Ceci est mis en évidence par les compositions de musique de chambre (surtout ses presque cent quartettes à cordes). Il joua un grand rôle dans la création du quintette, mais il mettait souvent d'autres instruments en tête des instruments à cordes (guitare, piano, flûte). Il contribua de manière abondante à la musique de chambre et, en relation, on peut donc considérer comme modeste sa production de 30 symphonies, de douzaines de concertos pour violoncelle et de deux pour flûte ainsi que ses quelques seuls essais de musique sacrée.

Sa vie, qui peut plutôt être qualifiée de productive que de mouvementée, se terminera dans la pauvreté suite à d'importantes pertes familiales. Cependant, de l'optimisme, de la diversité et de la joie de vivre émanent encore aujourd'hui de la musique de Boccherini. Cette musique inspire naturellement les musiciens à s'atteler de même à leur tâche : nous avons donc essayé de rendre une caractère spéciale à la musique du « roi des menusets » à l'aide de rythmes vivifiants, de caractères pointus, d'ornements et de jeux de timbre – nous espérons que nous y sommes parvenus avec succès !

István Gergely

Traduit en français par *Katalin Hajós*

Der Menuett-Prinz

Boccherini – Menuett. Diese beide Wörter sind in unserem Gedächtnis so eng miteinander verflochten, wie Foucault und das Pendel. Nicht als ob Boccherini Ein-Werk-Komponist gewesen wäre. Sogar ist kein einzigartiger Titel mit seinem Namen verbunden, sondern die Bezeichnung eines Tanzsatzes, von dem er Hunderte im Laufe seines Lebens komponierte.

Der Name des Komponisten wurde durch den - auch von Streichorchestern gern gespielten - Menuett-Satz seines E-Dur Streichquintetts (op. 11, Nr. 5) berühmt, der auch den heutigen Wertmaßstab der Popularität verdiente: es ist als Klingelton und Verbindungsmusik bei verschiedenen Telefonzentralen gebräuchlich. Diese Musik ist wirklich von irgendetwas besonderen Charme erfüllt, jede Töne und Bestandteile strahlen irgendeine sorglose Heiterkeit aus. Boccherini wusste, spürte, welche Kleinigkeit dem Rezept der streng gebundenen Formen als Gewürz zugegeben werden soll, damit die „Speise“ nach dem erstmaligen Genuss eine bleibende, mit Freude wachzurufende Erinnerung hinter sich lässt. Es ist aber dem Zufall zu verdanken, dass eben dieser Satz eine so große Popularität erlangte, weil fast alle seiner 600 Kompositionen ein oder mehrere Menuette enthalten. Wenn man nur die auf der CD erklingenden Menuette anhört, ist es einzusehen, dass die vorhergehende Charakterisierung auf sie ebenfalls zutrifft.

Obwohl das Menuett ein aus symmetrischen Einheiten bestehender Tanz im $3/4$ -Takt ist, traditionell mit einfacher harmonischer Struktur, findet Boccherini immer wieder ein kleines Motiv in der Melodie, rhythmisches Spiel, eine harmonische Überraschung oder feine formale Neuerung, durch die das Werk individuell wird. Sei es ein stur repetiertes Motiv, ein überraschend schwerer zweiter Takt, ein ausdauerndes Unisono für Flöte und Bratsche (Nr. 2), nacheinander eingesetzte Stimmen oder eingefügte Ergänzungen (Nr. 1), eine

bewegte Bass-Stimme beim Trio (Nr. 3): Außer der galanten Melodien, der spannenden rhythmischen und häufigen Dur-Moll-Spiele befindet sich in der Regel auch etwas Pfiffiges, das für die Abwechslung der Gattung sorgt. Boccherinis Neigung zum Menuett beweist sein Quintett in C-Dur, das – nach dem als Allegretto bezeichneten, aber eindeutig für Menuett mit zwei Trios vorgesehenen zweiten Satz – mit einem 12 Variationen vorführenden Tempo di Minuetto Satz abgeschlossen wird. Das Letztere ist ein interessanter Versuch: Bei jeder Variation spielt eine der Stimmen einen gleichmäßig aufwärts, dann abwärts führenden C-Dur-Tonleiter (einfacher könnte man sich vielleicht gar nicht vorstellen!), an den sich sparsame Stimmen anschließen.

Es ist nicht nötig zu sagen, dass Boccherinis gestreichte Lösungen, die das leicht Durchschaubare interessant machen, schlummern auch in den weiteren Sätzen nicht. Bei den sowieso ungebundener gestalteten Eröffnungs- und Schluss-Sätzen, den persönlichen lyrischen Ausdruck versprechenden langsamen Sätzen bieten sich noch mehr Gelegenheiten zu einzigartigen Äußerungen. Zugleich beharrt der Komponist streng auf der Kohärenz der gewählten musikalischen Materialien, die aber anziehend und ihre Bearbeitungen bunt sind. Obwohl die Flöte immer die Rolle des Solisten zu besetzen scheint, haben auch die Streicherstimmen an dem Spiel reichlich teil und steigern den Genuss mit Imitationen, Pointen und Gegenstimmen. Die formale Erfindungsgabe zeigt sich auch in der Satzanordnung. Es ist nicht verbindlich, ein Stück mit belebtem Sonatensatz zu eröffnen: Schon ein langsamer Eröffnungssatz kann für eine erfrischende Überraschung sorgen. Und wenn dieser langsame Satz im den Abschluss andeutenden Moment des dritten, Schluss-Satzes plötzlich auftaucht, bevor das virtuose Finale wieder einsetzt, dann ist es noch interessanter (Nr. 2). Zwei Quartetten von heiterem Gemüt soll etwas Dra-

matisches folgen, worüber unser Komponist sich durchaus im Klaren ist. Die Tonart d-Moll ist durchaus geeignet dazu. Dabei kann man ein bisschen Passionsstimmung hineinmischen und der langsame Satz in D-Dur kann auch die naive Andacht einer ländlichen Kirche wachrufen. Und das Finale kann statt Lebenslust von einer rohen Wildheit getrieben werden, der die gut erkennbare, typisch russische „alla russo“-Charakteristik völlig entspricht. Klar soll man mit der Dramatik vorsichtig umgehen! Diese Werke gelten als Unterhaltungsmusik schlechthin, die zur geistigen Entspannung von aristokratischen Salons oder gelehrten Bürgern geschrieben worden sind.

Das Schaffen des in Lucca geborenen italienischen Komponisten und Cellovirtuosen ist größtenteils mit Madrid verbunden, wo er von seinem 18. Lebensjahr an in Dienst des königlichen Prinzess Luis Antonio stand. Die spanische Wirkung in seiner Musik ist eindeutig zu spüren. Die oft wiederholten, beinahe regelmäßigen Muster bildenden Faktoren können aber zugleich auf eine italienische Wirkung hinweisen: auf Vivaldis Erinnerung, während sie auch auf Rossinis Kunst vorausblicken. Laut dem Komponisten selbst gilt aber Haydn als wichtigstes Ideal und es wird auch durch

seine kammermusikalischen Werke bewiesen (vor allem durch die nahezu hundert Streichquartette). Bei der Geburt des Streichquintetts spielte er eine große Rolle, setzte aber häufig ein anderes Instrument (Gitarre, Klavier, Flöte) an die Spitze der Streicher. Ungezählt lieferte er Kammermusikwerke – demgegenüber sind die 30 Symphonien und die rund ein Dutzend Cello- sowie zwei Flötenkonzerte fast als bescheidene Leistung zu betrachten, während er sich auf geistlichem Gebiet kaum versuchte.

Sein eher fruchtbares als bewegtes Leben endete von familiären Verlusten überschattet in dürftigen Verhältnissen, strahlt Boccherinis Musik jedoch bis zum heutigen Tag Optimismus, Abwechslung und Lebenslust aus. Die derartige Musik bestachelt die Musiker dazu an, sich zu seinen Aufgaben ähnlich stellen zu versuchen: Wir bemühten uns, die Musik des „Menuett-Königs“ mit schwingvollen Tempos, scharfen Charakteren, Verzierungen und Klangfarbenspielen freudvoll zu machen – hoffentlich mit Erfolg!

Gergely Ittzés

Deutsche Übersetzung von *Tamás Káplár*

A menüett-felelős

Boccherini – Menüett. E két szó úgy tapad össze emlékeztetünkben, mint Foucault és az inga. Nem mintha Boccherini egyműves szerző lett volna. Ráadásul nem egy egyedí műcím ragadt a nevéhez „eposzi jelzőként”, hanem egy táncétel megnevezése, amelyet maga is szászámra komponált élete során.

A szerző nevét híressé tevő menüett Op. 11. Nr. 5-ös E-dúr vonósötösének – vonóeszközök által is szívesen játszott – tétele, amely a népszerűség mai jellegzetes értékmérőjét is kiérdemelte: telefonos csengőhangként, telefonközpontok kapcsolási köznevejeként is használatos. Valóban van ebben a zenében valami különös báj, valamiféle – minden hangból-alkotóelemből sugárzó – gondtalan derű. Boccherini tudta, érezte, mi az a kis fűszer, amit hozzá kell adni a szigorúan kötött formák receptjéhez, hogy az „étel” az egyszeri élvezet után is maradandó, felelevenítésre kívánczó emléket hagyjon. Az viszont alighanem a véletlen műve, hogy épp ez a menüettje vált ily ismertté, hiszen 600 kompozíciója közül majd mindegyik tartalmaz menüettet, és ha ezek közül csak a jelen lemezen található menüettek meghallgatjuk, abból beláthatjuk, hogy azokra éppúgy igaz az előbbi jellemzés.

Noha a menüett szimmetrikus egységekből álló, hagyományosan egyszerű harmóniai felépítésű 3/4-es tánc, Boccherini minden esetben megtalálja azt a kis dallami elemet, ritmikai játékot, harmóniai meglepetést, finom formai újítást, amelytől egyedivé válik a darab. Legyen az egy konokul repetált motívum, egy meglepően súlyos második ütem, egy kitartó fuvola-brácsa unisono (Nr.2), egymás után bescsatlakozó szólomok vagy beékelte bővítmények (Nr.1), egy mozgalmass basszus szólom a trióban (Nr.3): a gáláns dallamokon, izgalmas ritmikai és gyakori dūr-moll játékon túl is rendszerint akad valami furfang, ami gondoskodik a műfaj változatosságáról. Hogy mennyire szeretett Boccherini menüettet írni, azt bizonyítja a C-dūr kvintett is, amelyet az Allegretto

megjelölésű, de egyértelműen két triós menüettnek szánt második tétel után egy immár Tempo di Minuetto felirattal, 12 variációt felsorakoztatott tétel zár. Az utóbbi érdekes kísérlet: mindegyik változatban valamely C-dúr egy egyenletesen felfelé vezető, majd lefelé szálló S-mű skálát játszik (ennél egyszerűbbet talán ki sem lehet találni!), amihez igen takarékos szólomok társulnak.

Mondanunk sem kell, hogy Boccherininek a könnyen átlátható érdekessé tevő szellemessége a többi tételben sem szunnyad. Az amúgy is kötetlenebb formájú nyitó és zárótételek, a személyes lírai kifejezést ígéro lassútételek még több lehetőséget adnak az egyedí megnyilatkozásokra. Mindemellett a szerző szigorúan ragaszkodik választott zenei anyagainak koherenciájához. Ezek az anyagok azonban vonzóak, feldolgozásuk színes; noha a fuvola mindig szinte szolistaként van jelen, a vonószólomok is bőven részt vesznek a játékban, imitációkkal, poénnokkal, ellenszólomokkal fokozzák az élvezeteket.

A formai találekonyosság a tételrendben is megmutatkozik. Nem kötelező élénk tempójú szonáta-tétellel nyitni a darabot: egy lassútétel ezen a helyen önmagában is üdítő meglepetés. És ha ez a lassú tétel a zárótételnek a mű végét sejtető pillanatában meglepetészerűen visszaköszön, hogy aztán ismét nekiriadmodjon a virtuóz finálé, az annál érdekesebb (Nr. 2).

Két szinte felhőtlen kedélyű kvartett után kell egy kis drámaiság. A d-moll hangnem erre kiválóan alkalmas. Ebbe bele lehet csempészni egy kis passióhangulatot, és a D-dūr lassú tétel is idézheti egy falusi templom naiv áhítatát. A finálét pedig életvidámság helyett hajthatja nyers vadság is, amihez épp kapóra jön a jól felismerhető oroszos, „alla russo” jelleg. Persze csak csínján a drámával! Izgív-vérgis szórakoztató zenét hallunk, ami főiri szalonok vagy művelt polgárok lelki felüdülésére íródott.

A luccai születésű olasz zeneszerző-csellóvirtuózt alkotóútjának nagyobb része Madridhoz kötötte, ahol 18 éves korától Luis Antonio királyi herceg szolgálatában állott.

A spanyol hatás világosan érződik zenéjében. A sokszor repetált, már-már sormintává váló faktúrák ugyanakkor olasz hatást is jelezhetnek: Vivaldi emléket, miközben Rossinira is előremutatnak. A legfontosabb bevallott ideál azonban Haydn. Ezt kamarazenei összeállításai is bizonyítják (főként a közel száz vonósnégyes). A vonósötös kialakulásában nagy szerepe volt, de a vonósok élére gyakran helyezett egyéb hangszert (gitár, zongora, fuvola). Számolatlanul ontotta magából a kamaraműveket, ehhez képest szinte szerény termés a 30 szimfónia, a tucatnyi cselló- és két fuvolaverseny, egyházi vonalon pedig mondhatni, alig próbálkozott.

Az inkább termékenynek, mint mozgalmasnak nevezhető életpálya családi veszteségekkel és szűkös körülmények közt végződött, Boccherini zenéje azonban optimizmust, változatosságot és életvidámságot sugároz felénk mind a mai napig. Az ilyen zene természetesen arra sarkallja az előadókat, hogy megpróbáljanak maguk is hasonlóan viszonyulni a feladatukhoz: lendületes tempókkal, kicéltett karakterekkel, díszítésekkel és hangszerjátékokkal igyekeztünk örömtelivé tenni a „menüett-király” muzsikáját – reméljük, sikerrel!

Ittész Gergely

Recording producer: Péter Aczél
Balance engineer: János Gyóry
Edited by Péter Aczél

Recorded at Hungaroton Studio on 24-26 June and 23 August 2011
Scores: Dinsic, Barcelona (quartets), Musica Rara, London (quintet)

Front cover: design by Jenő Lévay
Printing editor: Marianne Szilasi
Booklet editor: Enikő Gyenge

© 2011 HUNGAROTON RECORDS LTD.
Made in Hungary

Ittész Gergelyt elsősorban a modern fuvolajáték szakértőjeként tartják számon, de elkötelezettje a teljes ismert fuvolairadalomnak, sőt elfeledett művek előadásával és átíratok készítésével bővíti azt. Széles repertoárjáról tucattól is több lemezfelvétel tanúskodik. Zeneakadémiai tanulmányain kívül nagy hatással volt rá Matuz I. és A. Nicolet. Versenydíjak és kitüntetések birtokosa. A győri Széchenyi Egyetem tanára, kurzusokat tart a világ minden táján Amerikától Kínáig. A német Lexikon der Flöte külön szócikkben foglalkozik munkásságával.
www.ittzesgergely.hu

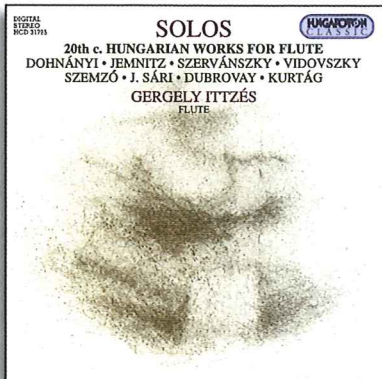
Hadady László tanulmányait a Zeneakadémián végezte, ezt követően 30 évig volt a Pierre Boulez alapította Ensemble Intercontemporain szólóoboása Párizsban. Ebben a minőségében számtalan kortárs mű bemutatójának volt részese. Világszerte keresett szólólista, játékát lemezek is őrzik, többek közt a Bach-versenyműveket tartalmazó CD a BMC gondozásában. 1995 óta a párizsi Conservatoire kamaratanára. Kurzusokat tartott Európa számos országában és a tengeren túlton Tokiótól Melbourne-ig és Buenos Airesig.
www.bmc.hu

Ábrahám Márta a fiatal hegedűgeneráció egyik legkiemelkedőbb tagja. Tanulmányait Kovács Dénes, Ruggiero Ricci, David Takeno és Nathan Milstein mestereknél végezte. Olyan rangos nemzetközi fesztiválok és hangversenytermek állandó vendége szólólistaként és kamara-

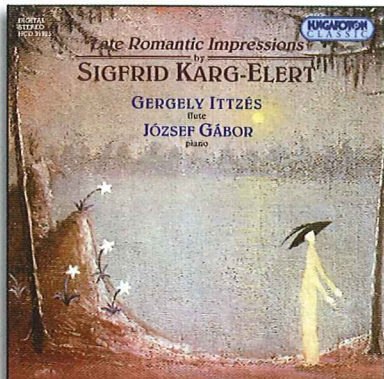
zenészként, mint a Berlini Filharmonia vagy az amszterdami Concertgebouw. Számtalan rádió- és lemezfelvétele van, 4 szóló CD-je jelent meg Nyugat-Európában, a legtöbbit a Londoni Filharmonikus Zenekar szólójátéja. Koncertmesterként 4 évig dolgozott a Magyar Rádió Zenekara, 2 évig az Amszterdam Szimfonikusok élén.
www.martaabraham.com

Bársony Péter egyike azoknak, akik a brácsát szólóhangszerként kezelik. Számos brácsaversenyt játszik és vett lemeze, köztük elfelejtett műveket is. A romantikus hegedűs-zeneszerző, Hubay Jenő összes brácsaművét is ő rögzítette. Emellett szólamvezetőként (Concerto Budapest) és kamarazenészként is tevékenykedik. Ilyen minőségében tk. a Mostly Mozart fesztivál, a Ravinia Fesztivál (Chicago) a feldkirchi Schubertiáda közönsége is hallhatta játékát.
www.peterbarsony.com

Rohmann Ditta a fiatal magyar csellistageneráció kiemelkedő tehetsége. Kamarazenészként és szólólistaként is gyakran koncertezik. Tanulmányait Bostonban, Budapesten és Baselben S. Bagratuninál, Perényi Miklósnál, ill. I. Monighettinél végezte, számos mesterkurzuson vett részt (S. Isserelis, Rados F., Schiff A. stb.). Jelenleg a Zeneakadémián doktorandusz hallgató, egyúttal a Debreceni Egyetem tanára. Az új zene és a zenei ismeretterjesztés elkötelezettje, a kortárs zenét játszó THReNSEMBLe alapító tagja.
www.dittarohmann.com

HCD 31785

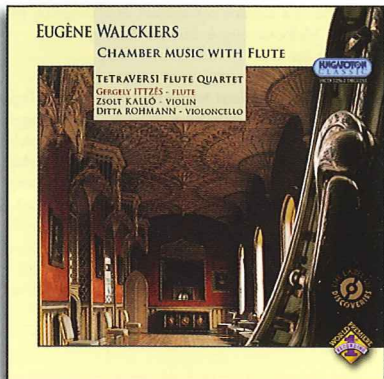

HCD 31925

HCD 32269

HCD 32562

HCD 32695
DIGITAL STEREO

LUIGI BOCCHERINI

(1743-1805)

1 – 4	Quartet for flute and strings in D major (G 260) Op.5. No. 1	19'16"
5 – 7	Quartet for flute and strings in G major (G 260) Op.5. No. 2	17'45"
8 – 11	Quartet for flute and strings in D minor (G 260) Op.5. No. 3	21'30"
12 – 14	Quintet for flute, oboe and strings (G 443)	21'45"

Total time: 79'28"

Gergely Ittzés

flute

Sankyo flute with Seder wooden headjoint

László Hadady

oboe

Lorée Royale

Márta Ábrahám

violin

Péter Bársony

viola

Ditta Rohmann

cello

HUNGAROTON CLASSIC HCD 32695
DIGITAL STEREO

BOCCHERINI: CHAMBER MUSIC WITH FLUTE & OBOE
ITTZES / HADADY / ABRAHAM / BARSONY / ROHMANN

Megnevezés: hongró CD
Forgalmazó:
HUNGAROTON RECORDS KFT.
1071 Bp., Rottenbiller u. 47.
Számozási hely: EU

Notes in English
Présentation en français
Deutsche Notizen
Magyar nyelvű ismertetővel

COMPACT
disc
DIGITAL AUDIO

© 2011 HUNGAROTON RECORDS LTD.

<http://www.hungaroton.hu/>
e-mail: classicc@hungaroton.hu

BOCCHERINI: CHAMBER MUSIC WITH FLUTE & OBOE
ITTZES / HADADY / ABRAHAM / BARSONY / ROHMANN

HUNGAROTON CLASSIC HCD 32695
DIGITAL STEREO